

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 8037/2021
27.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, чији је пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1279/20 од 30.07.2021. године, у седници одржаној 27.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1279/20 од 30.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1279/20 од 30.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1944/2019 од 12.05.2020. године, ставом првим изреке, укинут је у целости платни налог Основног суда у Врању и то: Пл. ../19 од 16.09.2019. године за износ главног дуга од 6.000,00 динара, по рачуну ../2019 од 08.05.2019. године, са законском затезном каматом од 17.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налога од 7.900,00 динара и тужбени захтев тужиоца, одбијен је, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, приговор литиспеденције. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати на име трошкова парничног поступка од 21.950,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1279/20 од 30.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неосновна жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове састава одговора на ревизију и судске таксе за одговор на ревизију је тражио.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, јер се ради о парници ради исплате накнаде по основу пружених адвокатских услуга, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, а нижестепени судови су у овој правној ствари одлуку о основаности тужбеног захтева засновали на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Због тога, и одлуке приложене уз ревизију, којима се указује на евентуално другачије одлучивање о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари, док битне повреде одредаба парничног поступка нису разлог за изјављивање посебне ревизије.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбу ради исплате дуга у овој правној ствари тужилац је суду поднео 13.09.2019. године, а вредност предмета спора је 6.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради се о имовинскоправном спору у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП, па је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић